

„Az Úr Lelke Üzen”

Kerekegyházi Szent István Egyházközség tájékoztatója

2024. XXVI. évfolyam 4. szám

Advent, Karácsony

*Lelkünk az Urat várja, ő a mi segítségünk és pajzsunk. Benne van szívünk
öröme, mert szent nevében bízunk! Zsoltár 33, 21-22*

Betlehemet készítő iskolások névsora balról jobbra haladva.

Borbély László, Gömöri Gergő, Kis László, Tomus Benjámín 6.a

Csikós Hunor, Héjja Dávid, Kis Gergő, Lévay Samu 6.c

Bíró Mária, Polyák Fanni, Trepák Dóra 6.a

Horváth Nadin, Kürtösi Gábor, Nagy Tamás, Ripp Roland 6.a

***Csatka + Bodajk kegyhelyek. Csoportkép Október 23.-ai Egyházközségi
Zarándoklatról (Kerekegyháza, Kunadacs, Fülöpháza)***

Lelkünk az Urat várja, ő a mi segítségünk és pajzsunk. Benne van szívünk öröme, mert szent nevében bízunk! Zsoltár 33, 21-22. Egyházközségünk nevében nagyon boldog karácsonyi ünnepeket és újévet kívánunk mindnyájatoknak kedves családjaitok körében!

Norbi atya

Karácsonyhoz közeledvén...

Karácsony ünnepét az adventi várakozás előzi meg, ami a karácsonyra való lelki felkészülés, a várakozás, a reménység ideje. Legyen a karácsony mindenki számára a hit és a szeretet megújulásának, valamint a közösség erejének ünnepe. Karácsony közeledtével adjunk hálát mindazért, amit kaptunk, és fejezzük ki szeretetünket szeretteink felé. A szeretet és a közösség ereje ilyenkor különleges, érdemes hát megállni egy pillanatra, hogy értékeljük mindazt, ami valóban fontos: a családot, a barátokat és mindazokat, akik mellettünk állnak.

Kassák Lajos – Advent van

Advent van, s átjárja lelkem a szeretet és az emlékezés.

Rájövök ismét-tán ezredszer-, hogy szépen élni gyakran túl kevés.

Szeretni szóban és tettekben, hinni, remélni szüntelen.

Táplálni kell mosollyal, öleléssel, hogy emléked hibátlan legyen....

Minden olvasónak kívánok békés, boldog, szeretetben gazdag és áldott karácsonyi ünnepeket!

Dr. Kelemen Márk
polgármester

Virrasztó várakozás...

Adj időt Istennek!
Dolgozz, tanulj rendszeresen!
Vedd észre, amiért hálás lehetsz!
Egy hibádat tedd jóvá!
Naponta egy jócselekedet befelé!
Tedd ünneppé az együtt töltött időt!

„Nem csupán a színházak kezdenek új évadot, nemcsak az iskolákba csengették be az új tanévet – függetlenül a naptári év időmeghatározásától –, hanem egyházunkban is új liturgikus év veszi kezdetét. Az Úrjövét, az advent szent négy hete egyszerre előkészületi idő Urunk születésének megünneplésére,

és alkalom az Isten utáni vágyódás, a vele való találkozás felszítására. Szent Márk evangélista közlésében Jézus éber szolgálkhoz, kapuőrökhöz hasonlítja tanítványait és a benne hívőket. Az éjjeliőrnek is szüksége van alvásra, de nem akkor, amikor ébernek kell lennie. Rá feladatot bízta: örködni kell gazdája vagyonán, védenie a betörőktől, és ugrásra készen virrasztania, hogy bármikor ajtót nyithasson, ha a gazda megérkezik.

A mai örök biztonságosan elbóbiskolhatnak a méregdrága riasztóberendezések felügyelete alatt, őrző-védő kutyáik pedig távol tartják a betolakodókat a szigorúan őrzött „objektumtól”. Erdély nagy humoristája, a néhány éve megboldogult Bajor Andor író adta egyik humoreszkje címének: *Az éjjeliőr nem tud aludni...* Vajon mi miért tudunk nyugodtan aludni, amikor ébren kellene lennünk? Miért vannak nyugtalan álmaink, nem csak telehold idején?

Advent karácsony nagy vigíliája. A vigília virrasztást, virrasztó várakozást, tevőleges készenlétet jelent.

Sokféleképpen lehet várakozni. Ki unottan, ki türelmetlenül... csak nézzünk szét egy váróteremben, akár a rendelőben, akár egy hivatal előterében, akár egy pályaudvaron vagy repülőtéren. S persze, az sem mindegy, mit vagy kit várunk? Ugye más az esküvőre készülő pár várakozása, más az örömszülőké, más a nyoszolyólányoké, s más azoké, akiknek egyetlen gondja, mit vigyenek ajándékba, vagy éppenséggel az, hogy mit vegyenek fel? Mutasd meg, hogy várakozol, s megmondom, mire, kire vársz. S persze, azt is, ki vagy... – írja egyik elmélkedésében Kiss Ulrich jezsuita.

Hogyan várjuk az Urat? Advent bűnbánó várakozás is. Karnyújtás, segélykiáltás a felénk közeledő Úr után. Aki nélkül nincs megváltás, nincs életöröm, nincs örök élet. Amikor rettegünk a nemzet, a világ jövője miatt, amikor csak e világ boldogító illúziójában ringatjuk magunkat –, advent megállásra késztet. Kényszerít a befelé fordulásra. Nem vesztegethetjük időnket sem a gondtalan alvással, sem a türelmetlen rohanással, hanem tudatosítjuk, hogy feladatunk van: örömteli találkozásra készülünk. Ennek érdekében történik életünkben a legnagyobb „beruházás”. Sóvárognunk, vágyakoznunk kell a közelgő Jézusra. Ez nemcsak hitünk „karbantartásával”, hanem lelki „edzéssel”, belső életünk fejlesztésével is jár. Az adventi szokások, áhítatgyakorlatok ezt célozzák meg. Innen nézve nyer értelmet a lemondás, a jócselekedet, az adakozás emberi gesztusa. Fárasztó estéinket ezért cseréljük fel a gyönyörű, frissítő hajnalokra, a kocsmai haverokat a velünk találkozni akaró Úr Jézusra, a tévézést és világhálós szörfözést az imádságra, a kevesebb csevegést a több és mélyebb csendre, a másnaposságot az egész napos lelki éberségre... Advent segít, hogy ne tévesszük szem elől életünk legfőbb célját, hogy felélesszük az istenszeretet „első szerelmének” tüzeit lelkünkben és a ránk bízottakban egyaránt. **Jöjj el, Urunk, Jézus!**” Szerző: Sebestyén Péter.

Miért ne becsüljük le a betlehemi pásztorokat

A betlehemi pásztorok nem igazán tündöklőek. Könnyű rájuk úgy tekinteni, mint akik eleve adottak, természetes, hogy ott vannak. Nem valamiféle érdekes, egzotikus varázslók egy távoli vidékről. Nem nagyhatalmú királyok vagy zsarnoki uralkodók. Csupán hétköznapi, dolgozó emberek. Igaz, azt állították, hogy látták az éneklő angyalok kórusát, de ez az egyetlen jogosultságuk a hírnévre, hát nem?

Miután írtam egy könyvet arról, hogy kik lehettek azok a titokzatos bölcsek, akik eljöttek a kis Jézus tiszteletére, kíváncsi lettem a betlehemi pásztorokra is. Vajon miért kerültek bele a karácsonyi történetbe? Mi tette őket annyira érdekessé? Miért vette a fáradságot Szent Lukács, hogy beleszöjje őket a Jézus születését elmesélő beszámolóba?

Úgy adódott, hogy a munkahelyem tartozott nekem egy kis szabbatikus szabadsággal, ezért elhatároztam, elmegyek Betlehembe, és

nyomozok egy kicsit. Két hónapot tölthettem egy szerzetesi közösségben, Jeruzsálemben – a híres École Biblique-ben. Kutathattam világszínvonalú könyvtárunkban, és elutazhattam Betlehembe, hogy találkozzam néhány újkori pásztorral.

A pásztorok élő kapcsolatot jelentenek az Ószövetséggel

Az első ok, amiért nem szabad figyelmen kívül hagyni a betlehemi pásztorokat, az az, hogy élő kapcsolatot jelentenek az Ószövetséggel. Ábrahám ősatya nomád pásztor volt. Mózes is az volt. Izsák és Jákob szintén. Amikor a későbbi király, Dávid pásztorfiú lett Betlehemben, Izrael pásztorai már félnomádok voltak. Jézus születése idején tehát a betlehemi pásztorok az időközön átnyúló, élő kapcsolatot jelentettek a pásztor királyhoz, Dávidhoz és Jézus összes pásztorosához.

A második ok, amiért a betlehemi pásztorok fontosak, az az, hogy minden bizonnyal ők gondozták azokat a bárányokat, amelyeket a jeruzsálemi templomi áldozatokhoz használtak. Találtam egy részletet a Misnában – az ősi zsidó istentiszteleti szabályok gyűjteményében -, amely arra utal, hogy a Jeruzsálem és Betlehem között fekvő hat mérföldes területen nevelt állatokat templomi áldozati célokra szánták. Ha tehát Jézus Isten Báránya volt, akkor abban a városban született, ahol az áldozati bárányok is születtek. Ezért lehet, hogy amikor a betlehemi pásztorok elmentek megnézni a Krisztusgyermeket, tisztában voltak azzal, hogy annak hódolnak, aki Isten Báránya lesz, aki majd elveszi a világ bűneit.

Két további okból is fontosak a betlehemi pásztorok. Először is, az életmódjuk utal arra, hogy hol született Jézus. Amikor Izraelben jártam, észrevettem, hogy a nomád beduin törzsek tagjai a sátraikat gyakran barlangok előtt állították fel. Azt mondták, hogy a biztonság kedvéért az állataikat a barlangban tartották, miközben ők maguk vagy a barlang előtti sátorban, vagy valamilyen, a barlang elé épített egyszerű hajlékban éltek.

Elmentem két betlehemi templomba, amelyek olyan barlangok fölé épültek, amelyekről a régészek azt állítják, hogy hasonló félnomád pásztorok lakták őket kétezer évvel korábban. Az egyik ilyen templom az ősi Születés Temploma. A templom alatti barlang a hagyományok szerint Jézus születésének a helye.

Beit Sahur városában – Betlehemhez közel – a Pásztorok Mezejének nevezett helyen több

barlang is található, amelyek időtlen idők óta lakóhelyként és istállóként szolgáltak. Ezért megállapíthatjuk, hogy az a hagyomány, miszerint Jézus egy barlangban született, megfelel a régészeti és történelmi bizonyítékoknak.

Egy szemtanú beszámolója

Végül pedig a betlehemi pásztorok azért fontosak, mert azt hiszem, az ő leszármazottaik voltak a forrásai Szent Lukács beszámolójának ama történelmi éjszaka eseményeiről. Lukács az evangéliuma elején elmondja, hogy beszélt a szemtanúkkal („Mivel már sokan megkísérelték, hogy a köztünk beteljesedett eseményeket leírják, úgy, ahogy ránk maradt azoktól, akik kezdettől fogva szemtanúi és szolgálói voltak az Igének, jónak láttam én is, hogy elejétől kezdve mindennek szorgalmasan utánajárjak, és sorban leírjak neked mindent, tiszteletreméltó Teofil, hogy meggyőződjél róla, mennyire megbízhatók azok a tanok, amelyekre tanítottak.” Lk 1, 1-4), és kutatásom során feltártam, milyen módszerekkel továbbították a beduinok és a palesztin nép a szóbeli hagyományt. Néha egy adott esemény történetét csak pletykaként adták tovább. De alkalmaztak formális memorizálást is. A történethez kapcsolódó genealógiákat és verseket szóról szóra memorizálni kellett. Volt, hogy lazább, de kontrollált történetmeséléshez folyamodtak: ez azt jelentette, hogy a történet alapelemeit memorizálták, de maradt lehetőség a kidolgozásra, a jellemzésre és a párbeszédre.

Amikor tehát azt a részletet olvassuk, hogy az egyik pásztor azt mondja: „Menjünk el Betlehembe, hadd lássuk, mi történt”, akkor magukat a pásztorokat követő első vagy második generációt halljuk, ahogyan elmondják újra a történetet Szent Lukácsnak. Ami még jobban megerősíti a dolgot, az az, hogy amikor Szent Ilona császárné a Megváltó születési helyét keresve háromszáz évvel később a Szentföldre érkezett, a helyi emberek azonosították neki a barlangot, ahol Jézus született. A pásztorok tehát azért fontosak, mert ők voltak azok a szemtanúk, akik szóban, hűségesen adták tovább a történetet, amíg Szent Lukács el nem jött, meg nem hallgatta és az utókor számára fel nem jegyezte azt. Írta: Dwight Longenecker atya, Fordította: Solymosi Judit Forrás: Catholic Link

Fatimai titkok margójára

A korábban küldött "Fatimai titkok margójára" című írás, hely hiányában nem fért be az

„Az Úr Lelke Üzen“ Templombúcsú újságba, ezért most az alábbiakban közöljük.

Kedves Testvérek!

„Amiként a fatimai jelenések súlyos történelmi események kezdetével estek egybe (a háború, a bolsevizmus megjelenése, s később a náciizmus új pogánysága), így a mai helyzetben is háborúk, migrációs válság közepette kérve-kér bennünket a Szűzanya! Nem kell mondanom, hogy rajtunk múlhat minden! Mert nem kell az egyházi engedélyre várni abban, amit már réges-rég engedélyezett, és ez a rózsafüzérezés, az engesztelés, az első szombatok és az önfelajánlás! Az Istenanya által felkínált eszközök csak a racionalizmusra nevelt újkori ember szemében látszanak haszontalannak, jóllehet előbb-utóbb ők is imádkozni fognak, mert Jézus ígérete szerint, végül mindenki eljut az igazság ismeretére (1Tim 2,4), csak hogy nem mindegy, hogy mikor! Na, ezért kell a Szeplőtelen Szív mielőbbi győzelméért imádkoznunk! A Szent Szűz által felkínált eszközök tudatos alkalmazása, az emberi szabad akaratnak az Isten iránti szeretet, a bűnbánat és az engesztelés készségének a

kinyilvánítása – és ez, tökéletes összhangban van a Szentírás kinyilatkoztatásával.« Jerikó falai az ima trombita szavára omlottak le! »Innen tekintve most már láthatóan világos a fatimai üzenet, mely az Égi Édesanya esdeklő kérése volt, egy új dimenzió, a szeretet civilizációjának a nyitására a történelemben, mely az Ő Szeplőtelen Szíve győzelme! Ez a krisztusi béke persze titokzatosan és csendben már jelen van azokban, akiknek szíve lángol az Isten és emberszeretet tüzétől, bízva Isten irgalmasságában és a szeretet végső győzelmében. Bizonyossággal állítható, hogy korunk evangelizációjának eredményessége és a világ sorsa nagyban függ a Fatimai, az Isteni Irgalmasság és a Szeretetláng üzenetének emberiség szintű, de személyenkénti elfogadásától, megvalósításától! Fel kell mindenkinek ismernie, hogy a rózsafüzér imádság nélkül nem képzelhető el bensőséges Mária-tisztelet, a Mária-tisztelet nélkül nincs hiteles kereszténység és kereszténység nélkül nincs béke! Az a máriás lelkeség, amely igyekszik megvalósítani a Szűzanya kéréseit, Máriában egy fényes csillagot lát – amely az emberiség Remény csillaga –, mely segíti az isteni jóságról való elmélkedést, az Isteni Irgalmasságban való bizakodást és elősegíti a vágyva-vágyott világbékét.

A fatimai üzenet tulajdonképpen sürgető buzdítás arra, hogy a keresztény életbe és a világ közepébe visszahelyezzük Istennek, a történelem urának imádatát, kiválóságának és elsőségének felismerését. Csatlakozzunk az ő megváltó akaratához, gyűjtsuk fel az istenszeretet vágyát és bátorítsunk mindenkit a megbocsátó szeretet gyakorlására. Minden igaz béke innen indul ki, minden innen sugárzik szét. Ennek a békének az ereje és eszköze a rózsafüzér-ima, a Fatimában meghirdetett engesztelés és az első szombatok végzése!”

Idézett forrásmunkák:

Begyik, T. (2022). *Fatima, a végső idők reménycsillaga (175-176 old)*. Budapest: Magyar Elektronikus Könyvtár.

Sophia, S. (dátum nélk.). Isten hangjának hallgatása.

Nagyné Balázs Zsuzsanna

Ezért kérjünk egy kis sót a szomszédától (még ha van is nekünk otthon)

Ebben a történetben a só hirtelen egészen más értelmet nyer. Egyszerű ürügy lesz, hogy egyensúlyba hozza a kapcsolatokat, és elsöpörjön minden gátlást.

Adni és kapni nagy művészet! De egyensúly kérdése is. Ez az írás pár sorban bemutatja ennek minden szövevényességét. Nem egyszerű kisegítésről van szó szomszédok között. Kifejezi egy asszony finom lelkét, együttérzését és nagylelkűségét a vele szemben lakó, nehezebb sorsú szomszédjaival szemben. Egy egészen egyszerű cselekedettel – egy kis sót kérni a szomszédjától – eltöröl minden gátlást és minden adósságérzést.

Hallottam, ahogyan anyám sót kér a szomszédoktól. Megkérdeztem, miért tette ezt, hiszen van sónk itthon. Azt felelte: „Mert ők gyakran kérnek tőlünk dolgokat, hiszen nem úsznak a pénzben. Kérni akartam tehát tőlük egy kis valamit, nem azért, hogy terhükre legyek, hanem, hogy lássák, hogy nekünk is szükségünk van segítségükre. Így könnyebb lesz nekik, hogy kérjenek tőlünk valamit, amikor szükségük lesz rá.” Fordította: Dr. Seidl Ambrusné, Forrás: hirlevel.zarandok.hu

Boldog Romzsa Tódor püspök és vértanú

A nagy szentek és boldogok világából igyekszünk elsősorban a magyar szentek és boldogok életével megismertetni olvasóinkat. A háború miatt sokat szenvedő kárpátaljai nemzetestvéreink között élt boldoggá avatott Romzsa Tódor életútját az alábbiakban olvashatjuk.

„Boldog Romzsa Tódor görögkatolikus püspökre emlékezünk liturgikus emléknapján, október 31-én. A püspök a szovjet vallás- és egyházüldözés idején elutasította a Rómával való egység megtagadását, és egészen a vértanúságig hűségesen szolgálta híveit.

Romzsa Tódor 1911. április 14-én született a kárpátaljai Nagybocksón (Velikij Bicskov), Máramaros vármegye rahói járásában görögkatolikus magyar családban. A huszti reálgimnázium után teológiai tanulmányait Rómában végezte. Itt szentelték pappá 1936 karácsonyán. A Pápai Gergely Egyetemen szerezte licenciátusát.

1937 júliusában tért haza Kárpátaljára, ahol a lekipásztori munka mellett 1939-től az ungvári szeminárium spirituális és filozófiatanára volt. Dudás Miklós hajdúdorogi görögkatolikus püspök, Scheffler János szatmári és Madarász István kassai püspökök szentelték püspökké Ungváron 1944. szeptember 24-én. Jelmondata: „Szeretlek téged, Uram, én erősségem; az Úr az én erősségem és oltalmam.”

Egy hónap múlva a Vörös Hadsereg megszállta és a Szovjetunióhoz csatolta Kárpátalját. A szovjet vallás- és egyházüldözés idején – amely a görögkatolikus egyház megszüntetésére, az ortodox egyházba való beolvasztására irányult – Romzsa Tódor püspökként a békés ellenállás fontos alakjává vált. Határozottan elutasította a Rómával való egység megtagadását, kitartásra és egységre szólítva papjait és híveit. A katolikusok ellen rágalomhadjáratot indítottak, templomaikat lefoglalták, mindennaposak voltak a letartóztatások, a kirakatpercek, a szibériai száműzetések, börtönbüntetések és merényletek.

Munkássága az etnikumok közti ellentétek kibékíthetőségének is szép példája – magyar volt, de természetesnek tartotta, hogy mindegyik papjával, híveivel azok nyelvén beszéljen.

Ellenálló tevékenysége miatt 1947-ben Hruscsov, az Ukrajnai Kommunista Párt

Központi Bizottságának vezető titkárának a kérésére Sztálin engedélyezte titkos likvidálását, Pavel Szudoplatov KGB tábornokot bízva meg az akció felügyeletével (Trockij mexikói meggyilkolását is ő szervezte).

A lócai filiális templom felszenteléséről kísérőivel együtt hazafelé tartó püspök lovaskocsiját a szomszéd falu, Iványi közelében katonai teherautójukkal elgázolták, a sebesülteket agyba-főbe verték. A főpap nem halt meg, de súlyosan megsérült, beszállították a munkácsi kórházba. Itt a sikeres műtét után egy

kórházi takarítónőnek álcázott KGB ügynök méreginjekciót adott be a püspöknek. Romzsa Tódor halála a 1947. november 1-jére virradó éjszakán állt be.

A merénylet célja a hívők megfélemlítése, a papok megtörése volt. A püspök 1947. november 4-i temetése gyásznappal volt Kárpátalja görögkatolikusai számára. Az ungvári görögkatolikus katedrális kriptájában temették el, de 1949-ben, amikor a szovjet hatóság átadta a templomot az orosz ortodox egyháznak, elterjedt a hír, hogy testét elszállították. 1998. június 3-án Puskás László (életrajzírója) találta meg az ereklyét az 1990-től már ismét görögkatolikus székesegyház szétrombolt kriptájában. A hiteles azonosításra a budapesti Természettudományi Múzeum Embertani Intézetében került sor. Az ereklyét 2003. június 26-28-án ünnepélyesen átszállították Ungvárra, és elhelyezték a székesegyház Szent Kereszt mellékoltárában.

Romzsa Tódort huszonnyolc görögkatolikus vértanú társával együtt II. János Pál pápa avatta boldoggá 2001. június 27-én Ukrajnában, Lembergben (Lviv).

Istenünk, te Boldog Romzsa Tódor püspököt és vértanút többnemzetiségű híveid lelkipásztorává tetted. Segíts, hogy megalkuvás nélküli tanúságtételének és életáldozatának példáját keresztény életünkben mi is hűségesen kövessük! A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön örökké. Amen. Forrás Puskás László: Megalkuvás nélkül. Boldog Romzsa Tódor élete....

Karácsonyi lelkigyakorlat Szappanos Tibor atyával 2024.11.29 péntek

„Jezsuita lelkigyakorlatokat végeztem életem során többször is. Loyolai Ignác lelkisége közel áll hozzám.” – kezdte beszédét az atya. Egy anekdotát is megosztott velünk. Fiatal korában Püspökszentlászlón, Váczi Jenő atya vezetésével. Jenő atya egy régebbi történetet mesélt nekik. Püspökszentlászló, különösen télen gyönyörű, a behavazott táj nagyon szép. Előkerült a szánkó is, a napirendben Jenő atya mindig beiktatott egy kis szánkózást is. A napok elmélkedéssel, imádsággal teltek. Az utolsó napon pedig megosztással végződik.

Mindenkinek felteszik a kérdést, mit visz el, milyen élményt visz magával az illető, mi tetszett a legjobban, a lelkigyakorlatban. Egyszer egy fiatal lányt is megkérdeztek, mi tetszett leginkább a lelkigyakorlatban, aki rögtön rávágta: „a ródlizás”. Jenő atyának kifejezetten rosszul esett, hogy az ő igyekezete ennyire keveset

számított. Az én dolgom talán még nehezebb, nincs hó sem, de remélem a lelki gyakorlat mégis hasznos lesz – folytatta Tibor atya.

Kezdjük ez elején, Ádám, Évánál. Honnan is vagyunk. Azt mondta Isten:” Teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra! Férfivá és nővé teremtette őket. Isten megáldotta őket. Ez az áldás azonban nem tartott soká. Az ember bűnbeesése után elrejtőzött, Isten szólította őket: Ember, hol vagy? Isten ma is megszólít bennünket: Hol vagy? Csendre van szükség, hogy meghalljam az Úristen szólítását. Ezért van nehéz helyzetben a mai ember, állandó csörtetésben, zajban telnek napjai. Pedig a csend, olyan alkalom, amikor szembesülhetek saját magammal. Hogy kívül hogy vagyunk, azt tudjuk.

Sokan vagyunk, és bűnös állapot, az Istentől való elszakadás miatt ugyanúgy rejtőzködik a gonoszság, nem szeret láthatóvá válni. Ez így van globális szinten is. Valójában a gonosz rejtőzködik, és láthatatlan módon próbál hatást gyakorolni az emberre. Most egy világégés szélén tántorog a világ, a rejtőzködő gonosz miatt. Ebben egyedüli segítségünk az Isten, aki a saját képmására alkotott minket. Jézus siet segítségünkre, mondván az igazság szabaddá tesz minket. Ez egyrészt az Isten igazsága, hogy ki Ő, másrészt szembenézés teremtettségünkkel.

Ez az első feladat, hogy őszintén szembe merek-e nézni magammal, a sebeimmel, a kudarcokkal, a fájdalmaimmal merek-e szembesülni azzal, ami az én életem része. Néha nem könnyű magamat őszintén látni. Van, akinek komoly élményeket kell feldolgozni magában, de ha Isten képmásává akarunk válni, akkor mindeneke előtt önmagunkkal kell szembe néznünk, önmagunkon kell munkálkodni. Ez életünknek egyik legfontosabb feladata, hogy megismerjük önmagunkat. Gyerekektől meg szoktam kérdezni: mik a legjobb tulajdonságaid?

Alig tudnak válaszolni, mert még nem jelezték vissza nekik szüleik, tanítóik, hogy ki is vagy te? A kiteljesedett életnek alapvető feltétele tudatosítani, hogy engem az Isten mire teremtett, mire is születtem? Már az nagy segítség, hogy tudjuk, mi felé kell törekedni. Olyan világban élünk, hogy azt kijelenteni, hogy Isten férfivá és nővé teremtette az embert, már ez is veszélyes. Hiszen tudjuk, milyen sok nemi identitást találtak ki, és ezt rá akarják kényszeríteni, és le akarják rombolni ezt az isteni képmást, amit mindannyian keresünk magunkban. Mint a dal is mondja ”egy Istenarc van eltemetve bennem, testvéreim, gyertek, segítsetek, egy kapavágást ti is tegyetek”.

Mások által, emberi kapcsolatainkban ismerjük meg önmagunkat. Semmi más feladatunk nincs embertársammal szemben, minthogy isteni arcára találjon, rátaláljon Istenre. Az én kedvenc igém: Jézus azt mondja: „Aki hisz énbenem és abban, aki engem küldött, annak örök élete van. Nem esik ítélet alá, már átment az örök életbe.” Mindennek ez a kulcsa. Saját tapasztalatom gyermekkoromból, vallásos családban éltem, természetes volt, hogy minden vasárnap mentünk a templomba, ministráltam, bérmálkoztam. De ez az időszak megváltozott, eltávolodtam gyökereimtől, és azt vettem észre, hogy semminek nincs értelme. Mindvégig ott volt előttem a halál.

Mibe érdemes egyáltalán belekezdeni, amikor mindennek végén ott a halál? Ekkor került a kezembe egy könyv: Élet az élet után. Mintha kisütött volna a nap. Rádöbbsentem, hogy amit Jézus Krisztustól tanultam, az örök élet, az igaz. Mert mindenki, aki emlékezett a halálban átélt élményeire, határtalan örömről, boldogságról számolt be, és azt élte meg, hogy nem akar visszajönni, ott akar maradni. Talán sokan ismerik azt a tréfás mondást, hogy nem az a kérdés, van-e élet a halál után, hanem az, van-e élet a halál előtt. A kulcskérdés tehát, megvilágosodtam-e már, az Úristen mindenki életében ott van, kopogtat az ajtónkon, Ő

szeretné megosztani magát velünk. Az önismeret által kerülünk közelebb Istenhez, aki ismeri magát, jobban ismeri Istent is. Ez egy személyes út, ami Istenhez vezet bennünket. Kérjük, hogy vezessen Önmagához. Megszülethet az Isten ezerszer is, ha a szívedben nem születik meg, semmit sem használ neked. Ezért kérjük Adventben, hogy Isten szülessen meg a mi szívünkben is!

Az atya által hivatkozott könyv: Raymond Moody: Élet az élet után. Idézet: Reményik Sándor: Istenarc – Gával testvérek dala. Angelus Silesius: „Ha Krisztus ezerszer is megszületik Betlehemben, de benned nem, te attól még örökre elveszett maradsz.”
Lejegyezte:

Mongyi Kornélia

Karácsonyi lelkigyakorlat Szappanos Tibor atyával 2024.11.30 szombat

„Isten megteremtette az embert, saját képmására teremtette.” Isten kereste az édenkertben az emberpárt, de nem találta.

„Ember hol vagy?”

„Elrejtöztem.” Mert rosszat tettem, azaz bűnbe estem.

A rossz, a gonoszság szégyenérzéssel jár, ami eltaszít Istentől. Ezért kell felismernünk, minél hamarabb, hogy mik a bennünk lévő kísértések, mik azok, amik Istentől el akarnak távolítani, nehogy bűnbe essünk. Ezért fontos, hogy szembenézzünk magunkkal. Először is tegyük rendet magunkba. Mi az, amit nem szívesen viszünk Isten elé. Vegyük számba ezeket. Majd ezeket megbánva, meggyónva, térjünk vissza Istenhez. Ez azért lehetséges, mert az Úr mindig keres bennünket. Szüntelen mondja: „Hol vagy?” Vágyik ránk, mert tudja, hogy Nélküle nem lesz teljes az életünk. Mert Vele vagyunk biztonságban, Vele boldogulunk, Vele növekszünk, Vele válunk olyanná, mint Ő.

Egész emberi benső világunk egy labirintus. Kívülről indulunk és a középpont felé haladunk, lelkünk legbensőbb világába. Ott lakik a Jó Isten, onnan szólít minket az Úr, lényünk legmélyéről.

Jézus mondja: „Aki hisz az Én tanításomban és Abban, Aki Engem küldött, annak örök élete van, már átment a halálból az életbe.”

Az örök élet nem más, mint hit, bizalom Jézus Krisztusban és az Atyában, Aki maga az élet, az élet forrása.

„Aki hiszi, hogy Jézus Krisztus az Úr, az üdvözülni fog.” Ezen múlik az örök élet. Labirintus járásunk akár egész földi életünkön át tarthat. Zsákutcáinkból Jézus vezet ki és vezet minket tovább.

Szentírási példa a házasságtörő asszony esete, aki szintén zsákutcába került. Vádlói halálra akarják kövezni és Jézustól is ezt várják el. Ám Jézus lefegyverzi vádlóit: „Az vesse rá az első követ, aki büntelen közületek.” Ilyen nincs, nincs olyan, aki nem vétkezett, aki nem tévedett, aki nem tapasztalta meg a bűn misztériumát. Tehát nem vagyunk abban a helyzetben, hogy másokat elítéljünk.

„Senki sem ítél el?”

„Senki Uram.”

„Én sem ítéllek el. Menj és többé ne vétkezzél!” Kivezeti Jézus a labirintusából, a zsákutcából, a halál torkából az életre. Nem az ítéletével vezeti ki, hanem a szeretetével.

A Sátán nem ilyen, ő könyörtelenül vádol és nem nyugszik, míg el nem pusztítja az Istenhez tartozó lelket. Árulkodik, beárul, besároz, lelketlen kritikus, irigy, hazug és szüntelen rossz akaró. Ilyen világban kell járnunk labirintusunkat. A gonosz küzdőtárs, ellenfél, ami arra jó, hogy belőlem a jót hozza elő. Minél keményebb az ellenség, annál inkább a jóra indít, mert csak a jó győzhet. Úgyis az Isten győz, mert Ő az élet Ura. A szeretet győz. „Mert ahol elhatalmasodik a bűn, ott túlarad a kegyelem.” Minél pusztítóbb a háború, annál többen

imádkoznak a békéért. Minél nagyobb a szenvedés, annál jobban vágyunk rá, hogy vége legyen.

Ezért igaz, hogy: „Az Istent szeretőknek, minden a javára válik.” Nekünk az a dolgunk, hogy a Jó Istenben folyamatosan bízunk! Vele akarjuk élni az életünket, megoldani a dolgainkat.

Akár mekkora a gonoszság a világban, lehet nagyon nagy a sötétség, a jóság, az igazságosság, a szeretet fénye mindig legyőzi a sötétséget. Ebben a világban, amelynek fejedelme a gonosz, emberi alakban születik le a világ világossága és az emberi szívekben szeretne helyet találni magának. Ezért tudatosítsuk magunkban, hogy nem a külsőség a fontos, a még nagyobb fa, a még drágább ajándék, a még hangosabb durranás. Hanem az, hogy Ő legyen bennünk, hogy Őt kövessük! Mert azzal fog növekedni a Krisztusi fény a világban, ha minél többen eredünk a nyomába. Követése pedig egyszerű: megtartjuk parancsát, ami nem más, mint a szeretet parancsa. Ember szeretet és Isten szeretet.

Maga az élet is a szeretetből fakad, hiszen Isten a szeretetéből teremtette meg a mindenséget és a szeretete tartja fenn és gyönyörködik benne. A teremtett világ érzi a szeretetet, legyen az növény, állat vagy ember. Ezért mindig adjunk a körülöttünk élőknek, mert azt mindig többszörösen kapjuk vissza Istentől. Így működik a világ. Ő soha semmit nem tart vissza tőlünk. Önmaga legjavát adja, szeretett Fiát adja nekünk. Ha mi is odaadjuk magunkat másoknak, akkor megtapasztaljuk, hogy „közöttünk van a mennyek országa.” Tőlünk függ, hogy milyen életben van részünk, hogy milyen élet van körülöttünk. Az tükröződik vissza, ami belőlünk kisugárzik. Ha szeretet, jóság, jóindulat sugárzik belőlünk, akkor ezt kapjuk vissza az élettől. Legyen példánk Jézus, aki szüntelenül hálát adott Istennek, mindenért. Dicsérte, áldotta, imádkozta, imádságában élte az Úrral az életét. Mert mindig van miért hálát adnunk, ilyen az egészségünk, ilyen a testünk, ilyen a hazánk, amiben élünk. Ne rosszkedvűen, elégedetlenül tengessük életünket, ne sajnáltassuk magunkat, hanem lássuk meg mennyi mindenért lehetünk hálásak Istennek. Ha alázattal, jókedvűen, szeretettel fordulunk Hozzá, akkor Ő örömmel osztja ajándékait. Ámen. Lejegyezte:

Kaldenekker Olivér

Karácsonyi lelkigyakorlat Szappanos Tibor atyával 024.12.01.vasárnap

Szappanos Tibor atya a harmadik lelkigyakorlatos napon visszautalt az előző két nap témájára mielőtt elkezdte a vasárnapi elmélkedést.

Szól az ember teremtéséről, bukásáról, amikor az Úr így kereste a szégyenkező embert: „Ember hol vagy?” Minket is így keres mindég, ha eltévelyedünk.

Álljunk mindég Isten elé hálás, örömteli szívvel. Megköszönve állandó atyai gondoskodását. Igyekezzünk mindég az Úr útján járni, hiszen nehezebb erre az útra visszatalálni, mint az őszinte gyermeki állapotot megtartani. Jézus mindég vissza akar vezetni bennünket az élet forrásához, mely a keresztyén hitből fakad.

Életünk útja hasonló egy labirintushoz melynek igyekszünk a középpontja felé haladni, önmagunk belső világához közelítve. Ebben a bonyolult labirintusjárásban Isten éltető, hazaváró szeretettel viszonyul hozzánk. Életutunk során Isten és önmagunk ismeretével gazdagodunk az akadályok, zsákutcák, visszafordulások által és a helyes út megtalálásával. Érdemes megfontolnunk a cserkészek jelmondatát: „Légy résen”

Legyünk résen például a mindenfelől ránk zúduló információ áradattal kapcsolatban. Ne terheljük magunkat, mindennapjainkat és környezetünket a negatív hírekkel és az állandó félelemkeltéssel. Jézusnak higgyünk, hiszen nyomatékosan megmondta: „Ne féljete!” Belső nyugalomban élhetjük életünket, ha folyamatosan Istenre tekintünk.

Merjünk elégedettek, hálásak lenni ebben az elégedetlen, zúgolódó világban. Álljunk szembe környezetünk negatív hatásaival. Legyünk hálásak keresztény életünkért, hazánkért, nemzetünkért a minket körülvevő világért és a minket körülölelő Isten szeretetéért! Isten mindég velünk van, legyünk mi is övele. Helyezzük életünket Isten jelenlétebe. A jövőt az emberi értékekre lehet alapozni, nem anyagiakkal megteremteni.

Ezek az értékek megegyeznek Krisztus tanításaival mint a hit, erkölcsök, Istenfélelem, törődni embertársainkkal, önmagunk testi-lelki épségével, valamint a teremtett világ védelme melyet az Úristen ránk bízott.

Feladatainkkal, gondjainkkal ne egymagunk küszködünk. Csoporthoz tartozni mindég megerősítő lehetőség, közeledjünk embertársainkhoz bizalommal. „Légy résen”: ne félelem alapú döntéseket hozunk, hanem mindég szeretetből fakadjanak tetteink. Pozitív, bizakodó lelkülettel éljük mindennapjainkat.

Az úr angyala mondta Máriának, hogy Emmánuelnek fogja nevezni a születendő gyermeket, kinek neve is így biztat bennünket. Emmánuel- velünk az Isten!

Ez a bizonyosság határozza meg életünket minden helyzetben. Soha nem szabad kétségbe esni, feleslegesen aggódni, hiszen arra vagyunk teremtve, hogy eljussunk az élet labirintusának középpontjába. Ott majd nyugodt szívvel, hálásan álljunk meg az Úr színe előtt. Ne feszéjazzük magunkat mások véleménye miatt. Merjünk mindég önmagunk lenni. Mi a Jóistennek akarjunk megfelelni egész életünkben.

A szeretet által lesz még ünnep a világban. Hiszen a szeretetet ünnepeljük minden évben Krisztus születésével és eljövételével!
Köszönjük Szappanos Tibor atya biztató, bátorító lelkigyakorlatát!

Szeretettel és Juhász Gyula verssoraival kívánok mindenkinek áldott, békés karácsonyi ünnepeket!

„ Betlehemi csillag szelíd fénye mellett
Ma az égen és a földön angyalok lebegnek.
Isten hírvivők könnyezve dalolnak
Békességet, boldogságot földi vándoroknak”

Bodorné Lídia

„Gyerekes” dolgok az őrangyalok?

Ha úgy gondolod, hogy az őrangyalokban hinni gyermekes dolog, akkor vedd úgy, hogy jómagam is gyerek vagyok (és a tanítóhivatal is az).

A katolikus hagyomány egyik alapvetése, hogy Isten minden ember mellé állít egy őrangyalt, aki egész életén át elkíséri őt. A *Katolikus Egyház Katekizmusa* ezt a következőképpen határozza meg:

„Az emberi életet kezdetétől a halálig körülveszi őrségük és közbenjárásuk. Senki nem tagadja, hogy minden egyes hívő mellett áll egy angyal, mint valami pedagógus és az életet irányító pásztor. A keresztény élet a hitben már itt a földön részesedik az Istenben

egyesült angyalok és emberek boldog társaságából.” KEK 336

Egyesek erről úgy vélekednek, hogy ez csak olyan gyerekes hagyomány. Ám maga Jézus mondta, hogy a gyermekeké a mennyek országa (Mt 19,14), és ha nem leszünk olyanok, mint a gyerekek, nem megyünk be a mennyek országába (Mt 18,3).

Miért van mégis egyfajta ellenérzés, elutasítás az őrangyalokkal kapcsolatban?

A liberális teológia bizonyos irányzata elveti az angyalok létezését. Az angyali lényeket egyszerűen isteni megjelenésnek, Isten afféle álcázásának tartja. Ezt a teológiai irányzatot nagymértékben táplálta a bibliai tanulmányoknak azon „kritikus” megközelítése, amely Isten kivételével minden természetfeletti lényre szinte allergiás. Számomra minden olyan Istennel foglalkozó módszertan alapvetően hibás, amely kételkedően, gyanakodva tekint a természetfeletti lényekre.

Aquinói Szent Tamás szerint a létünk rendezett hierarchiája a következőképpen épül fel: a dolgoktól az élőlényekig, itt pedig az egyszerű növényektől kezdve az állatokig (amelyek élőlények, ám racionális képességekkel nem rendelkeznek), az emberig, (racionális képességekkel rendelkező testi-lelki lény), az angyalokig (racionális képességekkel rendelkező szellemi lények), majd Istenig (szellemi Teremtő és az értelem forrása). Ezeken túlmenően, az angyalok tagadása szemben áll az Egyház hivatalos tanításának nagy részével is, beleértve a IV. Lateráni Zsinat és I. Vatikáni Zsinat állásfoglalásait is. Mindkét zsinat ugyanis úgy beszél Istenről, mint minden „látható és láthatatlan” dolognak Teremtőjéről (ugyanazt valljuk meg minden szentmisén a Hiszekegyben). Ezek szerint az angyalok tagadása olyan lenne, mintha azt mondanánk, hogy hisszük, hogy Isten ugyan teremthetett volna „láthatatlan” teremtményeket, de mégsem teremtett. (Megjegyzendő, hogy a 2. Vatikáni Zsinat is említést tesz az angyalokról, és létezésüket tényként kezeli – lásd *Lumen Gentium* 49, 50, 66 és 69.)

Ezzel szemben a klasszikus protestáns álláspont az, hogy úgy tekintenek Jézusra, „mint személyes Urukra és Megváltójukra”. Ebből az alapállásból következik, hogy az üdvösséget individualista törekvésnek tekintik. A protestánsok szembehelyezkedése abban is gyökerezik, hogy nem akarnak imádkozni sem a Boldogságos Szűz Máriához, sem a szentekhez.

A klasszikus protestáns teológia legalább nem hódol be teljesen a racionalista felfogásnak, és elismeri, hogy a Szentírást angyalok népesítik be. Akkor viszont mivégre vannak az angyalok, ha csak látszólagos és mellékes szereplők a megváltás drámájában?

A II. Vatikáni Zsinat az Ó- és Újszövetséget teljességében és egységesen ragadja meg, amikor azt tanítja: „Jóllehet bármely időben élő és bármely nemzetből származó ember kedves Isten előtt, ha féli őt és teszi az igazságot (vö. *ApCsel 10,35*), mégis úgy tetszett Istennek, hogy az embereket ne egyenként, minden társas kapcsolat kizárásával szentelje meg és üdvözítse, hanem néppé tegye őket, mely Őt igazságban megismeri és szentül szolgál Neki.” (*Lumen Gentium 9.*) Ezek szerint Isten nem csak zsidó egyénekkkel kötött szövetséget, akik bizonyos kritikus tömeget alkotva „Izraellé” váltak. Inkább úgy léptek be a szövetségbe, hogy Izrael részévé váltak. Az Egyház a Jézushoz való kapcsolatunkban nem valamiféle „opcionális extra”. A Krisztussal történő egyesülés sokkal inkább azt jelenti, hogy beépülünk abba a misztikus testbe és öröklétbe, amelyet az Egyház térben és időben kiterjeszt.

Az üdvösség elnyerése tehát nem „egyéni sport”. Ahogyan az üdvösségért folytatott küzdelem sem. Az Efezusiaknak írt levél 6. fejezete világossá teszi, hogy az üdvösségért folytatott küzdelem kozmikus, és „a gonoszt irányító szellemi erők” részvételével zajlik (nagyon úgy hangzik, mint a bukott angyalok). Azt is mondják, hogy „tanúk felhője övez bennünket” (Zsid. 12), és ők nem csupán nézők. Ez nagyon úgy hangzik, mint a „szentek közössége”. Miért kéne azt gondolnunk, hogy Isten egyedül küldi el szeretett fiát vagy lányát egy ilyen környezetbe?

Az az elképzelés tehát, hogy Isten lelki támogatásként őrangyalokat ad az emberek mellé, nem csupán egy szép, kegyes gondolat, nem a több védelmező istenbe vetett hit maradványa, nem gyermeteg álmodozások kivetítése. Isten jobban akarja a megváltásunkat, mint mi magunk, és tudja, hogy milyen nehézségekkel, küzdelmekkel állunk szemben.

Katolikus és protestáns körökben egyaránt nagy hangsúlyt kap az üdvösségért folytatott küzdelem, mint lelki harc. A protestánsok „Előre, keresztény katonák” himnusza jó példa erre. Ám minden egyes katona része valami nagyobb egységnek, amit seregeknek neveznek. Ezek nem magányos harcosokból álló brigádok vagy csapatok, akik véletlenül azonos célért azonos dolgot cselekszenek. Életünk végső napjáig miért kéne azt gondolnunk, hogy az Atyához már hazatért keresztény testvéreink boldogan „elvannak” az örök boldogságban? Semmi dolguk sem lenne? Nem sokkal inkább elképzelhető, hogy ők a mi lelki támaszaink, amíg mi még itt a földön küzdünk üdvösségünkért?

Abból kiindulva, hogy az üdvösség nem egyéni sport, miért kéne azt hinnünk az angyalokról, Isten „hírvivőiről” (az angelosz etimológiája), hogy nem vesznek tevékenyen részt Isten művének – az üdvösségnek és a világegyetem beteljesülésének – megvalósításában?

Az üdvösség végső soron a Szentháromságnak nevezett abszolút *Communio Personarum*mal való közösség. Miért kéne tehát azt gondolnunk, hogy Isten, aki megment minket ebben a közösségben, ne segítene nekünk saját őrangyalaink közössége által, azért, hogy megmutassa nekünk az utat oda, ahol „**Isten legyen minden mindenben**” (1Kor 15,28)?

Azok esetében pedig, akik az őrangyalokat „gyermekded dolognak” tekintik, vigasztaljon minket ez a hagyomány. Olyan világban élünk, ahol nagyon sok ember hal meg magányosan, rengetegen érzik magukat egyedül és elhagyottnak. Sokakban még az öngyilkosság

gondolata is felmerül. Szükségünk van arra, hogy tudjuk, Őrangyalunk vigaszt nyújt, tudatja velünk, hogy nem vagyunk egyedül. Őrangyalunk a pásztorunk, a vezetőnk, az edzőnk és a barátunk, aki látja küzdelmeinket, osztozik keresztjeinkben, és nem hagy el minket. Nos, akkor miért ne szólnánk hozzájuk... még akkor is, ha ezt a „beszélgetést” „imának” nevezik?
Fordította: Kántorné Polonyi Anna, Forrás: Catholic Answers

**Isten angyala, szent őrzőangyalom, reád bízott engem az égi irgalom.
Világosíts, őrizz, vezérelj és kormányozz e napon! Ámen.**

Karácsony Szentmise a börtönben

Milyen is volt az a Karácsony a börtönben, erről olvashatunk Regőczy István atya, részlet „Az Isten vándora” könyvéből.

„Nekem mindig a szentmise volt a legnagyobb élmény. Kezdve a gyermekkori Rorate szentmisékkal, majd mikor Belgiumban az öreg kanonok úrnak ministrálhattam, aki mint egy szent, úgy misézett. Első szentmisémet, mikor Brugge-ben bemutathattam, az volt életem legboldogabb pillanata. Gyermekeimet az árvaházban arra neveltem, hogy mindenekfelett becsüljék a szentmisét. Milyen hangulatosak voltak, és a hétköznapokon is milyen ünnepélyesek ezek a szentmisék! A balatoni tábori misék felejthetetlen élménye maradandó volt. Ezért okozott nekem legnagyobb fájdalmat, hogy az első börtönben nem volt szentmisém. Azért mindennap többször is elmondtam a szentmise szövegét, mintha csak miséztem volna, lelki áldozást végezve.

Mikor internálótáborba kerültem, az volt a legnagyobb örömöm, hogy ott volt misézési lehetőség. Sajnos, csak egy hónapig, később minden lehetőség megszűnt. A legszigorúbb büntetést helyezték kilátásba annak, aki megpróbált misézni. Ez engem nem tartott vissza attól, hogy minden alkalmat megragadjak, hogy borhoz jussak, mert minden ezen a pár csepp boron múlt. Szőlőből vagy mazsolából készítettem a legnagyobb nehézségek árán is. Szinte csodálatos módon mindig sikerült pár cseppet tartalékolni, melyet aztán mindig dugdostam, nehogy megtalálják, így mindig volt nálam Oltáriszentség, sőt a többi paptestvéremet és sok más rabtársamat is elláttam. Külön regényben illene minderről beszámolni, hogy mennyi izgalommal, mennyi ügyeskedéssel sikerült ezt elérnem, és hogy egyetlen alkalommal sem csíptek rajta. Most a gyűjtőfegyházban is ez volt a legfőbb gondom: minél előbb egy kis borra szert tenni.

A dolgozó raboknak minden hónapban lehetett bizonyos összegig élelmiszert, gyümölcsöt, cigarettát venni, így sikerült szőlőhöz jutnom, melyből aztán egy üvegbe mustot préseltem, majd erjedés után a zsebkendőmön keresztül leszűrtem. Mennyi fejtörést okozott, hogyan rejtsem el a kis üveget, hiszen rendszeresen átkutatták a cellákat. Tiltott tárgyakat kerestek, de mindig sikerült a veszélyt elhárítanom. Kora hajnalban fönt az ágyamon, mikor még a többi cellatársak aludtak, bemutattam csendesén, de mélyen átélve a szentmise misztériumát, az Úr Jézus áldozatát, melyet a keresztfán hozott. Annyi vigasz és erőforrás volt számomra a szentmise, amely itt vált igazán áldozattá számomra. Sajnos a téli hónapokban már nem lehetett szőlőhöz jutni, de közben kapcsolatot teremtettem a konyhán dolgozó szakácsokkal, akik cigarettáért mazsolaszőlőt juttattak hozzám. A mazsolaszemeket beáztattam vízbe, s mikor jól

megdagadtak, kipréseltem, úgy, mint a szőlőt. Ugyanolyan erjedési folyamattal sikerült borhoz jutnom.

Ha visszagondolok ezekre a szentmisékre, hálát adok a jóságos Istennek, hogy megadta nekem börtönéletem nagy vigaszaként a szentmisét, és hogy igazából a börtönben értettem meg a szentmise lényegét: áldozat, minthogy az Úr Jézus teljes odaadással,

mindentől megfosztva és kiszolgáltatva, szörnyű szenvedések közepette hozta meg a nagy áldozatát. Mi is csak akkor értjük meg a szentmisét, és akkor válik az számunkra igaz áldozattá, ha mi is tudunk áldozni, lemondani, fáradni, akár szenvedni vagy életünket is kockára tenni egy szentmiséért. A börtönben tanultam meg, hogy nincs nagyobb érték, nincs nagyobb esemény, nincs nagyobb élmény ezen a földön, mint a szentmise, melyért minden áldozatra késznek kell lenni, akár a világ végére is elmenni egy szentmiséért. A börtönben csak azért fohászkoztam, hogy legyen mindig szentmisém, s nem a mielőbbi szabadulásom volt az imáim középpontjában, hanem hogy be tudjam mutatni mindennap a Legszenőbb Áldozatot. Csodával határos módon tudtam ezt véghezvinni. Ez éltetett és ez adott vigaszt, erőt.

A püspök látogatása

Az egyhangú börtönélet nagy eseménye volt, hogy a váci püspök meglátogatott. Kopácsoltam egy bakancsot a cipészüzem pincéjében, mikor egy őr nevémen szólított. Nem tudtam mire vélni, hogy a ruhatárba vittek. Vadonatúj rabruhába öltöztettek, majd a borbély megborotvált, és kísért az alezredes szobájába. A börtönparancsnok mellett ott mosolygott rám barátságosan a váci püspök. Kezet fogtunk, szemben velük leültettek. A püspök kérdezősködött hogylétem felől, milyen a munkabeosztásom. A parancsnok kicsit zavarba jött, amikor előadtam, hogy mi papok, kilencen a legegészségtelenebb munkakörülmények között dolgozunk. Egész nap poros, piszkos, ócska bakancsokat szabdalunk szét. Mutattam a kezemet, mely sebekkel volt tele. – Nem lehetne ezen változtatni? – kérdezte a püspök a feszengő parancsnokot. – Hamarosan utánanézek – Ígérte az alezredes. – Ezt a kis csomagot átadhatom? A parancsnok bólintott. Átvehettem egy doboz süteményt. – A kedvesnővérek sütötték az atya számára. A püspök áldását kértem távozóban. Hónom alatt a kis csomaggal siettem vissza az üzembe, ahol a csomag tartalmát szétesztottam rabtársaimnak. Örömmel láttam, hogy a dióspatkóban sok mazsola van. Kértem őket, hogy a mazsolát szolgáltassák be. Arra nekem nagy szükségem volt a szentmiséhez. A sétán továbbadtam a drótot, hogy itt járt a váci püspök. Ez volt a nap szenzációja. A szép rabruhát vissza kellett adnom, csak egy jó marék mazsola maradt a püspöki látogatásból. Másnap a papokat felrendelték a poros pincéből. A parancsnok állta a szavát. Jobb munkahelyet kaptunk.

Karácsonyra készültem. Az új üzemben mint raktáros dolgoztam vagy negyven rabtársammal. Elhatároztam, hogy mindegyiket megajándékozom. Minden pénzből, melyet a munkabérből élelem pótlására kaptam, édességet, cigarettát vettem. Raktáros társamnak, aki nagyon ügyesen rajzolt, megbízást adtam kis kártyák készítésére, melyeken karácsonyi angyalkák, gyertyák voltak, így készítettem el a kis csomagokat, melyeket gondosan eldugtam a raktárban.

A karácsony előtti nap mindig olyan szomorú a börtönben. Ez már nekem az ötödik karácsonyom volt különböző börtönökben, ahol semmi sem emlékeztetett az ünnepre. Még egy kis fenyőgally sem. Így nagy volt a meglepetés rabtársaim között, amikor mindegyiknek kezébe csúsztattam a kis csomagot. Nem győztek hálálkodni, nekem pedig olyan jólesett, adhattam nekik a Szeretet ünnepén. A téli hónapok nagyon lassan teltek. Márciusban egy orvosi vizsgálatnál egy jóindulatú orvos megállapította, hogy nagyon le vagyok gyengülve, és két hétre beutalt a rabkórházba. Ez egy kis változatosságot hozott az egyhangú, sivár rabéletben. Egy-két könyvet is el tudtam olvasni, ami kikapcsolódást jelentett. Még arra is nyílt alkalom, hogy több rabtársam lelki gyötrelmein segítsék.

Mikor cellámba visszakerültem, nagy öröömre egy jezsuita atyával kerültem össze, aki már nyolc éve itt raboskodott. Tőle sok mindent megtudtam az itt levő papokról, akik között olyanok is voltak, akik 10, 15 év fegyházbüntetést kaptak. Tavaszodott, s egy kis fecske berepült a cella ablakán. Ott pihegett a tenyeremben, mint a tavasz hírnöke. Megcsókoltam kis fejét, úgy engedtem el. Megáldottam én, a rab pap, Isten szabad kis fecskéjét. A nyári hónapok melege nagyon megviselt bennünket. A szűk cellában és a zárt munkahelyen de sokat izzadtunk! Alig vártuk azt a kis sétát az udvaron, mely elég gyakran el is maradt.

Azok a hírek, melyek a nagyvilágból beszivárogtak, ilyenkor jutottak el hozzánk, mert bár egyenként sétáltunk, hátratett kézzel, és tilos volt a beszéd, mégis leadtuk egymásnak. Vigaszom a szentmise, a rózsafüzér volt, meg a szent keresztút. Úgy osztottam be az egész időmet, hogy naponta huszonegy rózsafüzért imádkoztam el és három keresztutat végeztem. Ora et labora! Imádkozz és dolgozz! Ez a Szent Benedek-i mondás egész rab életemet betöltötte, így teltek, múltak a napok. Közeledett az ősz, melytől annyi mindent vártam. Vajon megkapom-e a harmadot, hisz akkor már karácsonyra otthon lehetek!”

**November 13.-án (Magyar szentek és boldogok emléknapján)
találkozott a kecskeméti kerületi papság, szokásos féléves koronájára
Kerekegyházán.**

Főtisztelendő Süveges István esperes atya prédikációját az alábbiakban közöljük

Krisztusban Kedves Testvérek!

„Ma a magyar föld, illetve a magyar földhöz kötődő szentekre emlékezünk, akik jelenleg 49-en vannak, 27-nek pedig folyamatban van a kanonizálása. Ez egy olyan magas szám, amivel nálunk sokkal hatalmasabb nemzetek sem dicsekedhetnek. Az ő szent életük az alap, amire építkezhetünk és nekünk itt élő utódoknak az a felelősségünk, hogy erre a hatalmas, szent alapra építkezünk-e? A vállalkozásoknál láthatjuk, hogy sok apa vagy nem tudja átadni a vállalkozását a gyermekeinek, mert nem érdekli őket, vagy ami még ennél is rosszabb, amit a szülők összegyűjtöttek a gyermekek eltékozzolják. Lelki téren is ez a veszély fenyeget, s amikor látjuk a gyarapodó üres papokat templomainkban, akár el is keseredhetnénk, ám ha arra gondolunk, hogy a 49 szentté, ill. boldoggá avatott mellé 27 tiszteletreméltóan élt jelölt vár boldoggá avatására, akkor reményre van okunk, látva, hogy nem fogytak ki a példamutatóan élő, Krisztust követők a magyar földön.

Mindszenty bíboros atya mondta, hogyha lesz egymillió együtt imádkozó magyar, akkor nem féltsem a nemzetet. E mondása int és figyelmeztet bennünket. A sok magyar szent és boldog számunkra olyan hatást kellene hogy keltsen, mint annak idején az igen csak

pogány módon élt arsiakkal történt, akik amikor Vianney St. János életét látták, akkor megjámborodtak, mert mi sem adhatjuk alább fölkiáltással, szégyelltek a szent mellett pogány módon élni. Milyen jó lenne, ha ilyen szent versengés tudna kialakulni közöttünk e magyarok lakta földön. De talán St. István király is valami hasonlóra gondolt, amikor igen magasra helyezte a mércét azzal, hogy koronáját a Boldogságos Szűzanyának ajánlotta föl!

Mennyire tudatosul bennünk idősebbekben, akik példát kell hogy adjuk az ifjúságnak, hogy Mária országa vagyunk? Vagy, az elmúlt héten ünnepeltük St. Imre herceget, akire döbbenet néznek fiataljaink, nem is értik, hogy még a házasságban is megőrizte tisztaságát. Fiataljainknak legalább arra kellene törekedniük, hogy a házasságig tisztán jussanak el és a házasságukat is hűségben, tisztán éljék. Vagy akár a kassai vértanúkra, akár St. Gellétre, St. Mórra gondolunk, de akár a püspöki pince ajtajában a gépfegyveres orosz katonák elé odaálló Apor Vilmos püspökre, vagy akár Kaszap Istvánra, Boldog Brenner Jánosra, milyen nagy üzenet ez nekünk papoknak is, hogy mennyi tennivalónk van, hogy átjárja szívünket az érzés: ilyen példaképekre nézve ki kell mondjuk: mi sem adhatjuk alább!

Loyolai St. Ignácnak, aki nagyon is világias módon élt, a sebesülése miatt kórházban töltött hosszú idő alatt csak a Szentírás és a szentek élete állt a rendelkezésére, amit olvashatott és e két könyv olvasása szentté tette őt. A Szentírás mindannyiunknak a rendelkezésére áll, ami pedig a szentek életét illeti, Ignác óta már nagy sok szenttel gyarapodott ez a könyv, tengernyi a jó példa, a példakép, akiknek életét látva, kell hogy a szívünket átjárja a gondolat, hogy mi is akarjunk Jézusért valami nagyot tenni. Jó papként, jó édesapaként, jó édesanyaként, munkáját jól, becsületesen végző magyar emberként élve.

A magyar mindenszentek ünnepe, kell, hogy elgondolkoztasson bennünket, papokat, híveket egyaránt, hogy mi milyen örökösök vagyunk? Tékozlunk, vagy vigyázzuk az örökséget, vagy megpróbáljuk méltó módon élve gyarapítani is a magyar szentek örökségének csodálatos erejét? Kérjük Istent, hogy adjon erőt kitartani a jóban, gyarapodni az életszentségben, komolyan véve azt a küldetést, amit szent eleink példamutató élete kötelességként hagyott ránk. Ámen”.

Gyermek oldal

A kis fa

Élt egyszer egy távoli helyen, egy hegyoldalban egy apró fácska. A kis fa arról álmodozott, hogy mi lesz majd belőle, ha megnő. Éjjel vágyakozva nézett fel a csillagokra, és kiabált nekik:

– Szeretnék arannyal, és gyönyörű drágakövekkel teli kincsesláda lenni! Én leszek a legcsodálatosabb kincsesláda az egész világon!

Múltak az évek. Esett az eső, aztán kisütött a nap és a kis fa egyre nagyobbra és egyre magasabbra nőtt.

Egy szép napon egy favágó ballagott felfelé a hegyoldalon. Megpillantotta fát, és azt mondta:

– Csodálatos ez a fa! Éppen erre van szükségem. És nekiállt, hogy a fejszéjével kivágja a fát. Először az ágait vagdosta le a fácskának, aztán pedig nekiállt kivágni a törzsét.

– Most lesz belőlem szép kincsesláda – gondolta a fa.

– Csodás kincseket kapok majd.

De, nem ... egy asztalos műhelyében kötött ki. Az asztalos pedig nem kincses ládára gondolt. Szorgos kezével valami egészen mást készített ... egy jászolt.

A szép fa gyémántok és drágakövek helyett így fűrészporral és szénával lett tele az éhes állatok számára. Hát így telt el sok-sok nap és sok-sok éjszaka. A fa már majdnem elfelejtette egykori álmát, amikor egy éjjel fénylő csillag gyúlt ki az égen, éppen a fölött az istálló fölött, amelyikben a jászol állt és angyalok szálltak alá az égből.

Vándorok érkeztek és egy fiatal nő fektette gyermekét a jászol puha szalmájára.

– Bárcsak jobb helyet készíthetnék neki! – sóhajtott fel a férfi, aki mellette volt. Az anya megszorította a kezét és mosolygott. A fényes csillag pedig rásütött a fényes és erős fára.

– Ez a jászol a legjobb hely neki! – mondta az asszony.

És a fa tudta, hogy teljesült az álma, különleges kincsesláda lett belőle, benne volt a világ legnagyobb kincse, Isten fia, a kis Jézus. (norvég legenda). Lejegyezte: **Diglicsné Kerekes Rita**

Karácsonyi rajz: Sptitálszky Csenge, 8.c

Miklós püspök egykor régen.....

Miklós püspök egykor régen, segített a szegény népen, Őt dicséri koldus árva, emlékezzünk jószágára! Énekelték a gyerekek teli torokból advent 2. vasárnapján. Meg is érkezett hozzánk Mira városának püspöke. Elfoglalta a neki készített ülőhelyet, s elbeszélgetett a gyerekekkel:

- Képzeljétek el, hogy nem tudtam szánnal jönni, mert nincs hó. Így buszra szálltam, hogy időbe ideérjek hozzátok. Már ott is láttam, hogy sok ügyes, jól nevelt gyerek van Magyarországon.
- Azt hallottam nagyon ügyesek vagytok! Örülök neki, hogy rendszeresen jártok a templomba, szót fogadtok a szüleiteknek, a tanító néniknek, tanáraitoknak.
- Úgy tudom szeretitek Norbi atyát is, aki egy szeretetteljes vidám pap?
- Igen.
- Kicsit nagyot hallok, megismétnétek?
- Igeeeen!
- Szerettek imádkozni?
- Igeeeen! – felelték kórusban a gyerekek.
- Remek, remek. Akkor azt kérem tőletek, hogy délben amikor a család ebédel, az asztalnál fogjátok meg egymás kezét mindannyian és mondjátok el az asztali áldást! Jó lesz?
- Igeeeen!
- Jól van! Örülök. Hoztam nektek egy kis meglepetést, most szépen álljatok sorba és átadom az ajándékot.

Az ajándékozás után fotó és szelfi és készült. Búcsúzáskor azt ígérte a Miklós püspök, ha egészsége engedi jövőre is meglátogat minket.

HKE

Az adakozó szeretet ereje

„Az idei év adventi időszaka is a szeretet és az összefogás jegyében zajlott a kerekegyházi

karitáznál. A helyi karitásztagok tartós élelmiszereket, tisztító- és tisztálkodási szereket gyűjtöttek össze, melyekkel nemcsak az adventi készületet teheték szebbé, hanem kézzelfogható segítséget nyújtottak a nehéz helyzetben élő családoknak.

Az összegyűjtött adományoknak köszönhetően több család karácsonyi készülődését sikerült megkönnyíteni. Az adventi időszak emlékeztet bennünket arra, hogy Jézus Krisztus születésének ünnepe a szeretet megélésére hív. A

kerekegyházi karitásztisztogatásában ez a szeretet a gyakorlati segítségnyújtásban és a közösségi összefogásban valósult meg. Isten áldása kísérje mindazokat, akik adományaikkal és munkájukkal hozzájárultak ahhoz, hogy az adventi fény ragyogóbban világítson a nehézségekkel küzdő családok számára.”

Hajnali mise utáni agapé

A hajnali misének mindig nagy varázsa van, még így is, hogy nem fehér a táj, nem esik a hó. Készület a megváltó születése napjára. A reggeli mise által a nap ragyogóbbá válik, a kezdés Jézussal csodálatos. Erre jön még a mise utáni agapé. A Szent Ferenc csoport is vállalt egy reggeliztetést. Szurkoltunk, hogy minél többen részt vegyenek. Egyik család otthon megfőzte a teát, a másik család hozta a kacsasírt, lilahagymát, valamint a mangalica szalonnát, retket. Szép számmal voltunk a reggelineél.

Többen megfogalmazták, milyen jó így a nap kezdése, nem rohanunk, tudunk egy pár szót beszélni egymással. Igazi adventi ráhangolódás meghitté tenni a készülődést. Részünkre az a mondanivalója, hogy állj meg, ne rohanj, legalább az adventbe. Reméljük jövőre még többen tudunk együtt részt venni az agapén.

Füstös Józsi és Márta

Egyházközségi hírek

Esküvők:

Dr. Nagy Kálmán- Dr. Túri Zsófia (Piarista templom Kecskemét), Kristó Csaba- Molnár Renáta, Vilezsál Gergő Balázs- Bodó Katinka, Terenyi Bálint- Baranyi Emese, Lénárt Bence- Rádi Orsolya, Juhász Csaba- Sipos Ildikó, Horváth Márk- Kullai Judit, Czikora Csaba- Hajzer Noémi, Gál Szabolcs Ferenc- Tóth Fanni, Böröczki István- Horváth Orsolya.

Esküvők: Kunadacs

Kapitány Bence- Gattyán Alexandra

Keresztelők:

Fazekas Ágota (Fazekas Gergely- Dr. Tamási Zsófia), Farkas Kornél József (Farkas József- Orova Melinda), Pencz Zita (Pencz Norbert- Kovács Anna), Torma Alíz (Torma Zsolt- Huszka Tímea), Tóth Lelle Hanna (Tóth Károly- Szabó Anasztázia Lidia), Szabó Luca (Szabó László- Cseri Nikoletta). Szabó Patrik (Szabó László- Cseri Nikoletta), Botos Kamilla (Botos Attila- Ripp Szilvia), Dascel Sándor (Dascel Sándor- Vas Elvira), Botos Nolen István (Botos Roland- Miski Boglárka), Bóta Lukács (Bóta Gergő- Pánczél Katalin). Tolnai Villő (Tolna László- Varga Georgina Vivien), Héjja Benedek (Héjja Krisztián- Malik Blanka).

Keresztelők: Kunadacs

Makai Nóra, (Makai János- Baglyas Tímea), Gál Miar (Gál Tamás- Somodi Nikolett), Pongrácz Ádám (Pongrácz Ádám Ferenc- Lovász Éva Gabrielle)

Elhunytak:

Pál Sándorné (Taskó Rozália), Gyurkovics László, Csörgő József, Tófalvi Lászlóné (Keresztes Rozália), Lengyel Zsoltné (Pfenning Katalin), Várhegyi Imréné (Tóth Ilona). Retány Árpádné (Kiss Erzsébet). Pongrácz Pálné (Andrékovics Julianna), Bodor Béla, Varga Pálné (Kovács Eszter), Molnár Pálné (Nagy Mária), Szatmári Józsefné (Jakab Aranka), Pál Ferenc, Balogh Pálné (Oláh Hermina). Bán László, Steiner Ferenc, Palla Tibor,
Szentségekkel ellátva: Rojcsik Istvánné (Csorba Katalin), Kiss Lászlóné (Faragó Rozália), Csúcs Andrásné (Pongrácz Mária Rozália), Aszódi Pálné (Pesti Eszter), Kohut Sándorné (Szendlai Ida). Majoros Gáborné (Nagy Erzsébet), Szigeti Imre István

Elhunytak: Kunadacs

Mezei Istvánné (Pintér Éva), Szentségekkel ellátva: Halcsik Antalné (Látós Irén)

Szegedi Borika

Felelős kiadó: Ruskó Norbert atya, email: ruskonorbert@gmail.com, Plébánia: Kerekegyháza, Fő út 47, Tel: 06-76-371084. **Cikkírók és fotók:** Ruskó Norbert atya, Bodorné Lídia, Diglicsné Kerekes Rita, Füstös Józsi és Márti, Halákné Elza, Kaldenekker Olivér. Kelemen Márk, Mongyi Kornélia, Nagyné Balázs Zsuzsanna, Oreskó Imre, Szegedi Borbála. **Szerkesztési munkák:** Oreskó Imre, Sztaskó Roland,. Nyomdai kivitelezés: Andrassy Írószer

Nagy örömmel készült Szent Miklós püspök ebben az évben is Kerekegyházára, hogy találkozhasson minden kedves gyerkőccel, és átadja szívének jószágát egy kis "Mikulást"

Karácsonyi csomagok KARITASZ csoport 2024. dec. 16.

Elsőáldozók 2024.10.13. Felkészítők Szabóné Mozsárik Györgyi, Kisjuhász Tünde

Elsőáldozók 2024. 10. 20. Felkészítő Biber Gyöngyi hitoktató